

0912 – 12. september

Når ditt ord kommer til oss, holder det oss oppe, og er til fryd og glede for vårt hjerte. Jer 15: 16.

Her viser profeten hvor nyttig og nødvendig det er å bruke Guds ord. Men bare tanken på hvor umulig det er å utlegge dette emnet rett får hånden til å synke. Emnets enorme betydning, den veldige motstanden dette vil møte, vårt trege kjød, verden med sine fangarmer og en rasende Satan reiser seg da mot en.

Her burde ordene skrives med ildskrift i hver enkelts hjerte. Likevel var det ikke forkynt sterkt nok. Hvem tenker vel over at den egentlige grunnen til all elendigheten i verden, all svakhet i menigheten så vel som dens medlemmer, er at vi forsømmer å bruke Guds ord. Og at flittig og rett bruk av Guds ord er grunnen til alt åndelig godt i verden.

Tilstanden i verden er at menneskene er falt, og syndens følger er forferdelige; vantro, synd, selvsikkerhet, hardhet og mørke m. m. Men Gud ville ikke at det ikke skulle finnes redning fra alt dette. Guds barmhjertighet og rettferdighet kunne ikke la menneskene være overgitt til denne tilstanden uten noe som helst middel til å opprette skaden.

Derfor sendte han oss et middel fra himmelen. En hellig sæd som, når den ble sådd i menneskehjertet, skulle gjenskape det tapte Gudsbildet. Det skulle gi oss lys over veien, hellighet i viljen, og ny, åndelig kraft.

Du er blind, du er hard, vantro, ufrelst og bundet i synd. Men det er redning fra alt dette i det legemiddelet Gud sendte oss fra himmelen. Gjennom dette midlet kan du få nytt, åndelig syn, lære å kjenne din synd, og bli frelst og fri i Kristus.

Men bruker du ikke dette midlet, har du ingen mulighet for å overvinne det onde og bli reist opp igjen. Selv om du ber Gud inderlig om nåde til dette, og våker og strir deg til døde mot synden. Alt vil være forgjeves, syndefloden bare bryter fram med uimotståelig styrke.

Alt dette bekrefter også all erfaring. Det finnes steder og menigheter som har åndelige lærere, som med sin forkynnelse pløyer og sår, og som vannet åkeren med sine tårer. Men det står likevel jammerlig til blant folket. En finner ingen varig åndelig kraft der, ingen vekst i tro og gudsfrykt. Vitnesbyrdene har sin rot i forstand eller følelser. Og hva er årsaken?

Undersøk, så skal du få se grunnen er den at menneskene der selv ikke har begynt å ta til seg av Guds ord. Og så lenge de ikke gjør det, blir heller ikke det ordet de hører fra prekestolen til liv for dem. Det bærer ingen frukt.

Enkelte steder og tider skjer det kraftige vekkelser som rører ved mange mennesker. Det begynner å grønnes og blomstre over alt, og mange fryder seg og venter på rike frukter av denne Herrens herlige åker. Men så går det noen år. Du besøker dette stedet, og kjenner deg ikke igjen. I sorg må du erkjenne at stedet ligger der som en ørken. Du ser bare tistler og torner, mer frekkhet og ugudelighet enn noen gang. Og hva tror du er årsaken?

Jo, en åndens arbeider ble tatt bort. Så var det ikke lenger noen som brydde seg om menneskene. Og selv hadde de ikke kommet inn i Ordet, så de kunne ta til seg av det.

Derimot finner du andre steder hvor det kanskje ikke har stått noen markert person i spissen for Guds verk. Men hvor folket selv har begynt å ta til seg av Guds ord. Der fryder du deg over å se hvordan Guds verk ikke bare består, men også har vokset, spredd seg og blitt mer modent.

Slike tilfeller er så vanlige at alle med noen innsikt i Guds rikes tilstand ser dette skjer rundt oss. Men hvordan kan dette forklares? Jo, tenk bare på din egen erfaring, hvis du er en kristen og har gått noen tid i Åndens skole. Hva kan du rose deg av, som har holdt ditt åndelige liv oppe og gitt vekst? Har du selv vært så sterk, så trofast, så årvåken, så opplyst, at dette har gitt deg den kraften du trengte i alle prøvelser?

Nei, du har ikke noe annet enn Guds trofasthet å rose deg av. Men nå er Gud like trofast imot alle. Det har ikke manglet på Guds trofasthet, der kristendommen har dødd ut. Forskjellen har bare vært at der har de sluttet å bruke nådemidlet, mens du har fått nåde til å ta til deg av det. Så treg og glemsk du er, har du likevel alltid tatt til deg av ordet, gjerne lest og hørt det forkynt. Selv om du også på dette området har mye forsømmelse å bebreide deg for.

Du har også erfart forskjellig virkning etter som det har gått opp og ned med deg akkurat på dette området. Har du ikke lagt merke til at når du i lengere tid ikke har tatt til deg av Guds ord, er du blitt kald, død og livløs i ditt indre, svak overfor fristelser, verdslig og kjødelig? Mens det på den andre side har stått mye bedre til med ditt indre menneske i tider når du flittig tar til deg av Ordet.

Og hvor ofte var det ikke et bibelvers, en forkynnelse, eller kort sagt et eller annet Guds ord som vekket deg opp og frelste deg, når du var nær på å falle i synd, eller gli inn i en sløv selvsikkerhet.

Har du ikke mang en gang opplevd at du var kald og død, men du kom til å lese et vers eller kapittel i Bibelen, eller noe i en god, åndelig bok. Eller du traff en venn som delte Guds ord med deg. Og du fikk nytt liv, ny varme, og nytt lys.

Fikk du ikke da erfare det David bekjenner: «Om ikke din lov var min fryd, hadde jeg gått fortapt i min elendighet»? Du ser hvordan Ordet har vært det midlet Gud har brukt for å holde ditt nådeliv oppe. På samme måte er det med alle kristne. Det er ikke for ingen ting Guds ord kalles et nådemiddel. Og uten det er det umulig å beholde nådelivet.